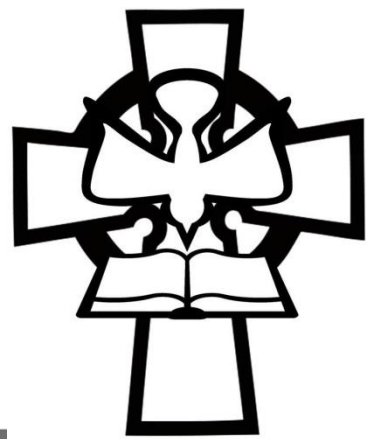

Євангельська Правда

№ 51, 2017 рік

УКРАЇНСЬКА ЄВАНГЕЛЬСЬКО - РЕФОРМОВАНА ЦЕРКВА

500.UA
РОКІВ
РЕФОРМАЦІЇ

500-річчя
Реформації
як унікальна
можливість
благовістя та
справжніх змін
в Україні

Шановні читачі «Євангельської Правди». Ми віримо, що Реформація є справою благодаті Божої. Бог використав таких людей, як Мартін Лютер, Жан Кальвін, Ульріх Цвінглі, Джон Нокс та інших реформаторів, щоб вони звіщали Євангелію Благодаті.

Сам термін «Реформація» вказує на ті величезні зміни, які відбулися в християнській Церкві в XVI-XVII столітті. Історики та богослови, зазвичай, відносять реформатські церкви до «другої хвилі» Реформації, після лютеранства. Засновником реформатських церков є Жан Кальвін (1509-1564), французький богослов, ім'ям якого ще й досі називають реформатські та пресвітеріанські церкви кальвіністськими. Богословські ідеї Кальвіна вплинули не тільки на віру його сучасників, але й значно змінили світогляд всіх наступних поколінь не тільки в релігії, але й у всіх інших сферах життя.

Чим же відрізняється реформатське вчення від інших протестантських церков? Що такого важливого міститься в кальвінізмі, чого немає в багатьох новітніх християнських течіях? Ці питання важливі для нас сьогодні, адже якщо ви відзначаєте 500-річчя

Реформації та зараховуєте себе до протестантів, то повинні також знати, за що виступали реформатори, та які істини Слова Божого лягли в основу реформатського вчення. Вашій увазі пропонується розгляд та пояснення 5 пунктів кальвінізму. Не Кальвін їх придумав, але вони основані на біблійному вченні про наше спасіння та говорять про відносини між Богом та людиною. *А що вчать у вашій церкві?*

Читайте у цьому номері:

- ст.2: Історія виникнення
- ст.3-4: Повна зріховність
- ст.5-6: Безумовна вибраність
- ст.7-8: Обмежене спасіння
- ст.9-10: Непереборна благодать
- ст.11-12: Стійкість святих

5 ПУНКТИВ КАЛЬВІНІЗМУ

В. Дж. Сітон

Голландія, 1610 рік. Якоб Арміній, голландський професор, щойно помер і його вчення було викладено його учнями, відомими як армініани, у п'ятьох основних принципах армініанства. До цього моменту церкви Голландії разом з іншими головними протестантськими церквами Європи підписали Бельгійське віровизнання і Гейдельберзький катехізис, кожне з яких безпосередньо ввійшло у вчення Реформації. Проте, армініани хотіли змінити єдину позицію, і тому представили парламенту Об'єднаних провінцій на розгляд свої п'ять принципів, виражених у формі протесту.

Нижче приведені ці п'ять принципів армініанства:

1. *Вільна воля чи здатність людини вибрати Бога. Цей принцип передбачає, що людина, знаходячись під впливом гріха, все-таки здатна обирати духовне благо і розвивати віру в Бога для прийняття проповіді Євангелія й у такий спосіб отримати спасіння.*

2. *Умовний вибір. Цей принцип навчає, що Бог простирає Свої руки тільки до тих людей, які (Він знає про це чи передбачає) відгукнуться на проповідь Євангелія. Бог обрав тих, котрі, як Він знав заздалегідь, захотіли прийняти порятунок, маючи вільну волю, але разом з тим, знаходяться у природному занепадому стані, що, відповідно до першого принципу армініанства, у будь-якому випадку не є повним гріхопадінням.*

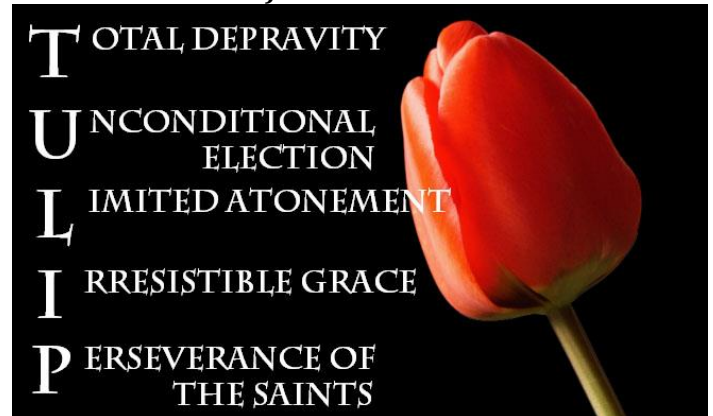
3. *Універсальний порятунок чи загальне спасіння. Цей принцип полягає у тому, що Христос помер, щоб врятувати всіх людей, але тільки в потенційному плані. Смерть Христа дозволяє Богу прощати грішників, але лише за умови наявності в них віри.*

4. *Робота Святого Духа по спасінню може бути обмежена волею людини. Іншими словами Святий Дух, починаючи роботу, спрямовану на те, щоб привести людину до Христа, може зустріти сильний опір, і Його наміри виявляться марними. Він не зможе дати нове життя, якщо грішник не захоче, щоб йому дали це життя.*

5. *Відступництво від благодаті. Цей принцип полягає в тому, що грішник, зрештою, може втратити спасіння. Це, звичайно ж, логічний висновок, який випливає з цієї системи. Якщо людина може виявити ініціативу для свого спасіння, вона повинна і зберегти відповідальність за кінцевий результат.*

П'ять принципів армініанства були представлені на розгляд владі, яка у 1618 році скликала Національний Церковний Синод, що відбувся в м. Дортрехт, щоб перевірити вчення Армінія відносно Писання. Дортський синод протягом семи місяців провів 154 засідання і, зрештою, не погодився з тим, що погляди армініан відповідають принципам, викладеним у

Слові Божому. Підтвердивши позицію, яка сформувалася в період Реформації і чітко викладену французьким теологом Жаном Кальвіном, Дортський синод сформулював т.зв. "п'ять пунктів кальвінізму", як протидію армініанській системі. Іноді їх приводять у формі акровірша, що складає слово "TULIP" (у перекладі з англ. - "тюльпан").

1. Total Depravity - повна всеосяжна гріховність
2. Unconditional Election - безумовна вибраність
3. Limited Atonement - обмежене (цілеспрямоване) спасіння
4. Irresistible Grace - непереборна благодать
5. Perseverance of the Saints - стійкість святих

Можна помітити, що реформатські принципи суттєво відрізняються від п'яти пунктів армініанства. Людина зовсім нездатна врятувати себе внаслідок того, що гріх в Едемському саду вразив всю людську природу і став неворотним моментом в історії людства. Якщо людина нездатна врятувати саму себе, то врятувати її може тільки Бог. Якщо спасіння дає Бог, то Він вільний у виборі того, кого Він хоче спасти. Якщо Бог вирішив врятувати того, кого Він хоче, то це відноситься до тих, кого Христос викупив на хресті. Якщо Христос помер за них, то Дух Святий дійсно приведе їх до спасіння. Якщо початок спасіння був від Бога, то і кінець буде також від Бога. Святі при цьому будуть наполегливо прагнути до вічної радості.

Це - так звані п'ять пунктів кальвінізму. Тепер ми приступимо до їх детального вивчення, твердо спираючись при цьому на Слово Боже, так само, як це робили наші попередники, міцно тримаючись "за віру, раз дану святим" (Юд. 1:3).

КАЛЬВІНІЗМ	АРМІНІАНСТВО
1. Людина повністю зіпсована первородним гріхом, є духовно мертва та не спроможна вибирати Бога	1. Людина є духовно хвора, але може сама приймати рішення по слідуванні за Господом
2. Бог вибрав певних людей до спасіння за власною волею, незалежно від поступків чи характеру людини	2. Бог знав наперед, хто захоче приймати Його спасіння, і хто не буде.
3. Ісус помер лише за вибраних Божих дітей.	3. Ісус помер за всіх, але спасіння отримують ті, хто повірить.
4. Людина не може протистояти Божій благодаті, або відкинути її	4. Людина може відмовитися приймати спасіння
5. Божє спасіння не можна втратити.	5. Віруюча людина може відпасти від благодаті.

Це вчення починається з того, що повинно бути фундаментальним у питанні спасіння. Таким є правильне визначення положення того, хто повинен бути спасений. Якщо наше судження про гріх буде поверхневим і неповним, у нас буде і невірне судження про необхідні засоби для спасіння грішника.

Якщо ми віримо в те, що гріхопадіння людини в Едемському саду було тільки частковим, то з високим ступенем ймовірності можна сказати, що нас задовольнить спасіння, яке приписується частково Богу і частково людині.

Коли кальвіністи говорять про повну гріховність ("природний стан людини - це стан повної гріховності, і тому з боку людини абсолютно неможливо заробити свій власний порятунок чи сприяти йому"), вони мають на увазі під цим те, що людина впала в гріх в Едемському саду, і її падіння було абсолютним. Вся природа людини була поглинута гріхом, що поширився на всі складові її сутності: волю, розум, почуття.

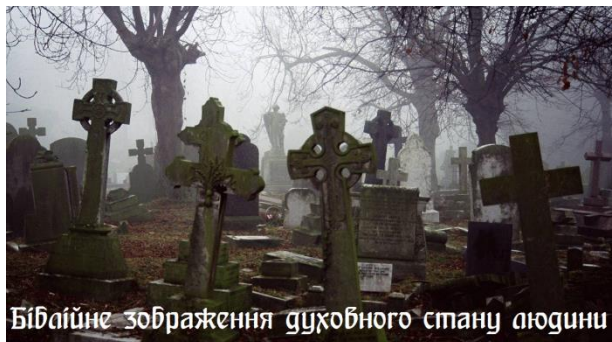
Біблія ясно навчає тому, що людина за своєю природою мертва: "Тому то, як через одного чоловіка увійшов до світу гріх, а гріхом смерть, так прийшла й смерть у всіх людей через те, що всі згрішили." (Рим. 5:12). Біблія говорить, що ми гріховні по природі: (а) від народження: "Отож я в беззаконні народжений, і в гріху зачала мене мати моя" (Пс. 50:7); (б) на ділі: "І бачив Господь, що велике розбещення людини на землі, і весь нахил думки серця її тільки зло повсякденно." (Буття. 6:5).

Такий природний стан людини. Тоді ми повинні поставити запитання: чи може мертвий сам себе воскресити? Чи може зв'язаний сам звільнитися? Чи може сліпий сам повернути собі зір, а глухий - слух? Чи може людина гріховна за своєю природою сама себе змінити? Звичайно ж, ні! Йов запитує: "Хто чистого вивести може з нечистого?" - і відразу відповідає - "Ані один!" (Йов 14:4). Єремія ставить запитання: "Чи мурин (чорношкірий) відмінить коли свою шкіру, а пантера ті плями свої?", приходячи далі до висновку, що: "Тоді зможете й ви чинити добре, навчені чинити лихе!" (Єр. 13:23). Спасіння по самій своїй природі повинно бути від Господа.

1. ПОВНА, ВСЕОСЯЖНА ГРІХОВНІСТЬ

І вас, що мертві були через ваші провини й гріхи, в яких ви колись проживали за звичаєм віку цього, за волею князя, що панує в повітрі, духа, що працює тепер у неслухняних, між якими й усі ми проживали колись у пожадливість нашого тіла, як чинили волю тіла й думок, і з природи були дітьми гніву, як і інші, Бог же, багатий на милосердя, через Свою превелику любов, що нею Він нас полюбив, і нас, що мертві були через прогріхи, оживив разом із Христом, спасені ви благодаттю, і разом із Ним воскресив, і разом із Ним посадив на небесних місцях у Христі Ісусі, щоб у наступних віках показати безмірне багатство благодаті Своєї в добрості до нас у Христі Ісусі. (Еф.2:1-7)

У цій і наступних статтях я спробую висвітлити кілька біблійних тез, які лягли в основне віровчення Реформатської церкви. Часто їх називають 5 пунктами кальвінізму, але, насправді, не Кальвін їх творець. Ці 5

Біблійне зображення духовного стану людини

тверджень були сформовані пізніше: у 1618 році в м. на загальному Синоді багатьох церков, які на основі Слова Божого виступили проти ересі, що набувала поширення в той час. Ці 5 пунктів засновані на Слові Божому і являють собою короткий виклад змісту Святого Письма. Це логічне та біблійне бачення на відносини між Богом та людиною. І це те вчення, яке актуальне і сьогодні, а не лише у 1618 році. Чому актуальне? А тому, що більшість сучасних протестантських церков розділяють армініанське вчення про значимість людини у питанні спасіння: людина може якимось чином впливати на рішення Бога, вибирає - вірити чи не вірити, щось обіцяє Богу. На перший погляд гарно звучить, але хиби такого вчення виявляє нам Святе Письмо. Для багатьох християн доктрини, що містяться в канонах Дортського синоду, неприйнятні, тому що вони встромляють ніж в гріховне серце людини, глибоко проникаючи в плоть людської гордості.

Що ж нам говорить Слово Боже? Те, що спасіння людини залежить тільки від Господа. Тільки Господь має право приймати такі рішення, а не людина. Саме про це говорили автори 5 пунктів, деякі Отці Церкви, богослови. «Спасіння у Господа!» (Йона.2:10). Ч. Сперджен писав: «Я не можу знайти в Писанні іншого вчення, окрім цього. Саме це є суттю всієї Біблії: «Господь моя скеля й твердиня моя, і Він мій Спаситель!» (Пс.17:3)

Про що йдеться в 1 пункті кальвінізму? Те, що гріхопадіння наших прабатьків повністю зіпсувало людську природу. Гріх, як вірус, поширився на кожну складову людської особистості: розум, почуття, волю. Кожна людина, яка народжується у цей світ, вже зіпсована гріхом. Людина не спроможна робити добро, вона навіть не може вибрати Бога. «...весь нахил думки серця її[людини] тільки зло повсякденно» (Буття 6:5) Сама по собі людина ніколи не буде шукати Бога, ніколи не буде звертатися до Нього, ніколи не прийме рішення слідувати за Господом. Вона є гріховною і мертвою для Господа. У посланні до Ефесян, Павло двічі повторює в 1 та 5 віршах, що через свої провини та гріхи людина є мертва для Бога.

Для багатьох людей, які мало знають про Господа, ці слова здаються дивними і не зрозумілими. Як істота матеріальна, звичайно, ми дихаємо, рухаємось, їмо. Хтось ще й непогано так поживає: в розкошах, багатстві, з купою грошей. Проте Господь, на відміну від нас, оцінює не фізичний стан людини, а духовний. Якщо людина не має любові до Бога, не шукає єдності зі своїм Творцем, не чує голосу Святого Духа, не ззиває до Нього: «Авва, Отче!», не прагне мати єдність з Церквою Христовою – у фізичному плані така людина може бути живою, але в духовному є мертвою для Бога.

Думаю, ви бачили мертву людину. Не потрібно вам багато розповідати про її стан. Чи може мертва людина приймати якісь рішення? Чи може мрець рухатися, йти і відкривати двері свого серця? Звичайно, не може. Так-от, в очах Господніх ми

всі мертві через наші провини та гріхи. Без Божого втручання в наше життя ми так і залишилися б сліпі та глухі до Благої звістки (Марка 4:11 і далі). Тільки через Божий життєдайний вплив на нас ми можемо ожити (Ефес.2:5).

Чомусь у деяких церквах розповідають людям зовсім інші речі: про свободу вибору, про бажання людини спастися і т. п. Думаю, хоч раз у житті ви чули приблизно таке формулювання думки: *«Я шукав, я досліджував, я зрозумів, як спастися; спочатку не хотів каятися, а потім прийшов час і захотів; я знайшов Господа; я пообіцяв Йому...»* Дуже часто у цих словах зустрічається «Я». Люди чомусь помічають лише свої кроки в напрямку до Господа, але не бачать, скільки Господь вже зробив для людини, щоб оживити її. Щось подібне написав Павло у Галат 4:9: *«А тепер, як пізнали ви Бога», а потім відразу виправляється: «чи краще як Бог вас пізнав...»* Так можуть говорити люди, які не розуміють простої речі: коли б не Господь і Його Божественне втручання у їхнє життя, то вони і далі жили б у своїх гріхах та були б далекі від спасіння. Слово Боже показує нам зовсім іншу картину: цілковиту гріховність людства та неспроможність самотужки вийти з такого стану. Дуже багато текстів Біблії говорять про повну зіпсованість людини, про те, що немає жодного, хто з власної волі хотів би жити для Бога. *«Нема праведного ані одного; нема, хто розумів би; немає, хто Бога шукав би, усі повідступали, разом стали непотрібні, нема добродійця, нема ні одного!»* (Рим.3:10-12) І далі продовжується: *«Бо всі згрішили, і позбавлені Божої слави»* (Рим.3:23).

Оскільки грішна людина є рабом гріха, то, по суті, є ворогом для Бога. У тексті, що наведений на початку статті, 2 вірш говорить про те, що грішники живуть по волі князя цього світу, тобто сатани. Не Божу волю виконують, але волю сатани. Далі в 3 вірші сказано, що такі люди за своєю природою є діти гніву та живуть у пожадливостях. Дуже сумна картина. Така людина сама по собі НІКОЛИ не захоче шукати Господа, вона буде противитися Йому, намагатися втекти від Нього. Що зробив Адам після гріхопадіння? Чи шукав він перший Господа? Чи хотів він визнати свої гріхи та попросив прощення? Звичайно, ні. Він втік,

Духовний стан людини

точка зору армініан

точка зору кальвіністів

змінити себе, стати кращим, не пити і не курити, але без Його допомоги, це так і залишиться купою бруду та нечистоти. Інколи людині здається, що вона поборолала гріх, натомість з'являються кілька нових, або ж через певний час повертається до старих гріхів. У Біблії написано: *«Чи мурин відмінить коли свою шкіру, а пантера ті плями свої? Тоді зможете й ви чинити добре, навчені чинити лихе!»* (Єр.13:23). Як темношкіра людина (мурин) не може перемінити свою шкіру на білу, як пантера не може змити з себе плями на шкірі, так і грішна людина не може позбутися своєї гріховної природи самотійно.

Багато хто намагається переконати себе та навколишніх у стійкій християнській позиції, але зазвичай такі люди поклоняються Богу за традицією, відвідують церкву по звичці, але так і не знають справжньої волі Божої. Багато хто намагається догодити Богу та придбати спасіння добрими ділами, своїми якимись релігійними вчинками, виконанням обрядів. Але Бог каже, що це просто неможливо: *«Вся праведність наша немов поплямована місячним одіж...»* (Іс.64:6) Ви можете думати, що здатні догодити Богу, але Бог каже, що навіть найкращі наші вчинки заплямовані гріхом. Коли люди стараються щось робити, аби задобрити Бога, аби догодити Йому, заслужити собі спасіння, то, насправді, ці зусилля є марними.

Жодна людина не може прийти до Бога з власної волі. Сам Ісус казав: *«Ніхто бо не може до Мене прийти, як Отець, що послав Мене, не притягне його...»* (Іван.6:44). Ви можете пробувати зробити себе спасеним, але це людині не під силу. Ви можете вивчити правильні слова, можете спробувати щось відчутти, можете сильно хотіти, можете виконати якісь обряди в церкві, але це ні до чого не приведе. Ви не станете наверненим, бо самі себе спасти ви не можете. Павло каже, що ми мертві через гріхи. Вся наша сутність є гріховна, там нічого доброго немає. Чи можете ви бажати доброго і святого, якщо у вашому серці тяга тільки до злого? Чи можете ви повернутися до Господа самі по собі? Ніколи.

Де ж тоді шукати нам відповідь і як же людина може спастися? Дуже коротко і влучно сказав Ісус: *«Неможливе це людям, та можливе все Богові»* (Матв.19:26). Всі наші зусилля, старання не допоможуть нам спастися. Це може зробити тільки Ісус. Без Божого втручання у наше життя ми і далі залишатимемось мертвими для Бога. Поки Христос не витягне нас з болота гріха, поки Він не вирве із рук сатани, поки Він не прикладе зусиль, щоб відновити нас, воскресити з духовної смерті до життя, до тих пір ми і далі будемо мертвими для Нього. Тільки через Ісуса ми можемо мати спасіння. Тільки з Його святої волі. Тільки через Його смерть та воскресіння.

Ісус, прийшовши у цей світ, ПОВНІСТЮ здійснив справу спасіння грішних людей. Він прийшов не давати поради людям, не надихати людей на перемогу, не благувати людей, не допомагати людям самотужки спасати себе, – але Він прийшов, щоб самому все зробити для спасіння людей. Без Нього ніхто не може спастися. Тільки Ісус і тільки Він може дати людині нове життя, тільки Він може оживити нас з гріховної смерті. Тільки Він є Той, від кого залежить наше спасіння.

На завершення хочу сказати таке: Всемогутній Господь все зробив для вашого спасіння. Він зруйнував владу сатани, Він викупив Своїх дітей Своєю кров'ю, Він має силу підняти з мертвих будь-яку людину. І Він це робить. Робить і у вашому житті. І якщо ви назвали Бога своїм Спасом, значить дякуйте Господу, Який знайшов вас і веде до Царства Божого. Дякуйте за милість Божу, яку Господь показує і у вашому житті, щоб і ви не загинули, але мали життя вічне. Дякуйте, що сам Бог оживив вас та все робить для вашого спасіння.

2. Безумовне обрання

Наше прийняття чи неприйняття повної гріховності в якості справжнього біблійного твердження про природний стан людини значною мірою визначає наше відношення до наступного питання. У Баптистському віросповіданні говориться: "Людей, визначених для вічного життя, Бог обрав у Христі для вічної слави раніше створення світу у відповідності зі Своїм вічним і незмінним наміром, таємною радою і благоволенням волі Своєї, внаслідок Своєї добровільної, необмеженої благодаті і любові, не розглядаючи яких-небудь якостей самого творива (людини) як умову чи причини, що спонукала б Його до цього обрання" (розділ 3, пункт 5).

Доктрина про безумовне обрання природним чином впливає з доктрини про повне гріхопадіння. Якщо людина дійсно мертва, взята у полон, сліпа і т.д., тоді засіб виходу з цього стану потрібно шукати за межами самої людини (тобто в Бога). У попередній частині ми поставили запитання: "Чи може мертвий воскресити сам себе?" На це питання неминуче повинна бути відповідь: "Звичайно ж, ні". Якщо все-таки яка-небудь людина воскресне від духовної смерті - "народиться згори", як говорить Євангеліє від Івана, і з огляду на ті обставини, що він не здатен зробити це самостійно, ми повинні визнати, що Бог воскресив його - і ніхто інший. Однак у зв'язку з тим, що багато людей не "ожили", нам слід бачити в цьому Божий задум: саме Бог не воскресив їх. Якщо людина не здатна врятувати себе самого з тієї причини, що гріхопадіння Адама було повним гріхопадінням, якщо, далі, тільки один Бог може рятувати, і, нарешті, якщо врятовані не всі, то з цього випливає висновок, що Бог не всіх обрав до спасіння.

Історія Біблії - це історія безумовного обрання. У деяких віруючих виникають труднощі з вірою в те, що Бог може пройти повз одних і обрати інших, але при тім у них немає ніяких очевидних причин не вірити в те, що Бог призвав Авраама і залишив інших перебувати в язичестві. Чому Бог обрав ізраїльський народ Своїм "особливим народом"? Чому Бог зовсім ігнорував закони родини Ізраїлю, вибравши молодшого сина Якова замість старшого Ісава? Недолік місця не дозволяє скласти повний звіт про суверенне Боже обрання Його народу, але істина ясна: "Не ви Мене вибрали, але Я вибрав вас" (Іван. 15:16); "Чи гончар не має влади над глиною, щоб із того самого місця зробити одну посудину на честь, а одну на нечесть?" (Рим. 9:21); "Помилую, кого хочу помилувати" (Рим. 9:15); "вибрав у Ньому Він нас перше заложення світу,.... призначивши наперед, щоб нас усиновити" (Еф. 1:4-5) та ін. У кн. Дії апостолів про це говориться зовсім ясно: "І всі ті, хто призначений був в життя вічне, увірували." (Деян. 13:48). Обрання відбувається не внаслідок нашої віри; навпаки, наша віра є наслідком того, що ми були обрані, "призначені до вічного життя".

Благословенний Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, що нас у Христі поблагословив усяким благословенням духовним у небесах, **так як вибрав у Ньому Він нас перше заложення світу, щоб були перед Ним ми святі й непорочні, у любові, призначивши наперед, щоб нас усиновити для Себе Ісусом Христом, за впадінням волі Своєї, на хвалу слави благодаті Своєї**, якою Він обдарував нас в Улюбленім, що маємо в Ньому відкуплення кров'ю Його, прощення провин, через багатство благодаті Його, яку Він намножив у нас у всякій премудрості й розважності, об'явивши нам таємницю волі Своєї за Своїм уподобанням, яке постановив у Самому Собої, для урядження виповнення часів, щоб усе об'єднати в Христі, що на небі, і що на землі. (Еф.1:3-10)

Другий пункт кальвінізму говорить про Боже безумовне обрання. І текст, який ми читали, дуже гарно підтверджує ці слова. Бог вибрав окремих людей для спасіння ще до нашого народження, навіть до створення світу, коли ми нічим не заслужили та нічого не зробили для нашого спасіння.

Чим це вчення таке важливе та актуальне і наскільки різняться погляди різних церков щодо нього? В традиційних церквах не беруть до уваги слова апостола Павла до ефесян і продовжують говорити людям, що Бог, обирає для Себе людей, дивлячись на наші заслуги, добрі діла чи виконання обрядів. Людей навчають, що треба заслужити у Бога це спасіння. І мільйони людей стараються, трудяться та все життя якимось чином намагаються задобрити Бога. Хоча у нашому тексті дуже конкретно написано, що Бог обирає та спасає людей не через заслуги, не через якісь вчинки, а навіть тоді, коли жодного з нас ще не було на цьому світі. До створення світу Господь вже знав, хто буде спасеним. Бог знав про гріх, тому й постановив, що через Свого Сина, Ісуса Христа, усиновить нас і відкриє двері до Царства Небесного. Все це було тільки з волі Божої та через Його батьківську любов до нас.

З іншого боку є багато протестантських церков, де також не зовсім розуміють слова Божі, чи, краще сказати, розуміють так, як хочуть зрозуміти. Одні взагалі не приймають до уваги слова апостола до ефесян і постійно говорять про те, що людина вибирає Бога, що від неї залежить спасіння. Інші, говорячи про вибраність, думають, що Бог бачить, що станеться наперед, вибере для Себе тільки тих, які в майбутньому відгукнуться на Його поклик і своїми ділами покажуть, що вони належать Господу. Але в такому разі це виходить умовне вибрання, тобто Бог обирає людей, якщо вони відповідають певним умовам.

Але Біблія говорить саме про безумовне Боже обрання. Із цим твердженням погоджуються деякі отці церкви, і Кальвін, і члени собору в Дортрехті, і навіть Баптистське віросповідання (1689 року), і багато богословів різних часів. Бог обрав для Свого Царства людей не через заслуги чи якісь людські якості, а просто по Своїй волі, через Свою любов та благодать.

Прикладів Божого обрання в Біблії є дуже багато. Та не всі зрозумілі нам. Хоча всі вони показують суверенну волю Божу, Його плани, Його владу та Його славу. Коли я читаю Біблію, мені дивно, чому Бог обрав саме Авраама, який був язичником. Невже не було нікого кращого? Я дивуюсь, чому Бог обрав саме Якова, молодшого, а не Ісава? Згодом апостол Павло також зі здивуванням пише про цей вибір: «Бо коли вони ще не народились, і нічого доброго чи злого не вчинили, щоб позосталась постанова Божа у вибранні не від учинків, але від Того, Хто кличе, сказано їй: Більший служитиме меншому, як і написано: Полюбив Я Якова, а Ісава зненавидів» (Рим.9:11-13). Якщо подивитися на життя Якова, не думаю, що він був праведною людиною. Те саме стосується ізраїльського народу, який був вибраний з поміж багатьох інших не відомо за які заслуги, але вони гнівили Бога своїм непослухом не раз. Я не знаю, чому Бог вибрав Мойсея з його кримінальним минулим, та й, зрештою, після покликання він не завжди показував себе з хорошої сторони. Чому Бог обрав та врятував саме блудницю Рахав і чи не було в Єрихоні на той час когось достойнішого?

Цей список можна продовжувати дуже довго, і постійно ви можете бачити, що Бог обирає для Себе людей не через їхні заслуги, не через те, що ці люди хороші та праведні.

У Новому Завіті неодноразово читаємо про те, як Христос говорив про безумовний вибір Божий: «Правдиво кажу вам: багато вдович перебувало за днів Імі серед Ізраїля,... а Ім'я не до жодної з них не був посланий, тільки в Сарепту Сидонську до овдової жінки. І багато було прокажених за Єлесея пророка в Ізраїлі, але жоден із них не очистився, крім Неемана сиріянина.» (Лк. 4:25-27).

Хтось може думати, що Бог вибирає таких людей, які після свого навернення стануть праведні, або ж принесуть багато користі для спасіння інших. Всі ми знаємо про навернення апостола Павла, який мав освіту, та, справді, послужив для збудування Царства Божого своїми місіонерськими подорожами і листами. Але чому тоді Ісус обрав апостолом Варфоломія, про життя якого практично нічого не відомо? Чому Бог обрав Хому і чи завжди цей Хома своїм життям показував, що належить Господу? І найцікавіше питання: чому Бог обрав розбійника на хресті, який не встиг зробити жодного доброго вчинку для Господа? Дивно, але Бог дуже часто обирає на спасіння людей, які зовсім не заслужили цього, і, навіть після свого покликання, не були ідеалами віри.

Саме тому ми говоримо про безумовне Боже обрання: коли Господь просто обирає людей з власної волі через Свою благодать і милість. Апостол Павло написав: «Він нас спас не з діл праведності, що ми їх учинили були, а з Своєї милости через купіль відродження й оновлення Духом Святим» (Тит.3:5). Зверніть увагу на те, як апостол формулює свою думку. Він каже, що ми спасенні не через ті діла та вчинки, які ми робимо після

нашого навернення. Наше спасіння є тільки з милості Божої.

Часто у християн виникають такі думки: «Напевно, Бог обрав мене, бо я стану всім проповідувати про спасіння. Бог обрав мене, бо я стану хорошим вчителем у недільній школі. Можливо, я вибраний, бо напишу християнську книгу, і багато хто повірить в Творця світу. Напевне, я обраний Богом через свій інтелект, гарні організаторські здібності і прекрасний характер». Проте, все це людські думки. Божий вибір людей для спасіння не залежить від нас самих, наших здібностей, талантів чи діл праведності. Божий вибір безумовний: без жодних критеріїв та правил, тільки згідно з Його святою волею. Жодна людина не заслуговує бути вибраною та спасенною. У пеклі ніхто не зможе сказати Господу: «Я заслужив бути вибраним, а Ти пройшов повз мене і вчинив несправедливо».

Наприклад, уявіть собі картину: велика група злочинців, засуджених до найвищої міри покарання, чекають на здійснення вироку. Однак суддя, невідомо з якої причини, оголошує амністію (помилування) кількомстам злочинцям.. Цей приклад показує як діє Бог із нами, як Він дарує спасіння виключно по благодаті, а не за заслуги. Всі ми, справді, в очах Господніх є грішники та злочинці. Кожен з нас народився у гріхах, кожен день ми

примножуємо їх. За це всі ми заслуговуємо на Боже покарання. Але Господь по Своїй милості та волі вибрав певне число людей і дарує їм помилування та спасіння. Не через якісь заслуги, але тільки по благодаті. «Тож милість Божа не залежить від чийогось бажання, або чийось зусиль - лише від Самого Бога» (Рим.9:16)

Звичайно, нам важко зрозуміти, чому Бог обрав цю людину, а не іншу. Я сам не можу збагнути, чому Бог вибрав мене, а не якогось талановитого вчителя чи професора, який міг би більше принести користі для Царства Божого. Або чому Бог не обирає для себе якихось багатих людей чи депутатів, які могли б профінансувати будівництво церков? Чому Бог не вибрав найбільш впливових людей, які могли б змінити світ, або найбільш розумних, щоб вплинути на науку? Та погляньмо, що пише апостол Павло: «Дивіться бо, браття, на ваших покликаних, що небагато-хто мудрі за тілом, небагато-хто сильні, небагато-хто шляхетні. Але Бог вибрав немудре світу, щоб засоромити мудрих, і немічне світу Бог вибрав, щоб засоромити сильне, і простих світу, і погорджених, і незначних вибрав Бог, щоб значне знівечити» (1Кор.1:26-28) Чому Бог так робить? «Щоб не хвалилося перед Богом жодне тіло» (1Кор.1:29).

Як ми бачимо, Біблія дає підстави дітям Божим бути впевненими у спасінні. І це не може не радувати. Однак Божий вибір, Його обрання людей до життя вічного - це не привід розслабитися і думати, що у тебе вже є квиток у Царство Небесне, тож можна робити все, що заманеться. Це дуже хибна думка. У нашому тексті, в Посланні до ефесян Павло спочатку говорить про вибрання, але потім додає: ми вибрані «щоб були перед Ним ми святі й непорочні, у любові». Що Господь хоче від Своїх дітей? Святості, духовної чистоти та життя в любові один до одного. Слово «непорочний» використовується у Старому Заповіті, коли мова йде про «чисті» жертви, без будь-якої вади. Святими і непорочними ми зможемо бути тільки на небесах, але сам процес очищення від гріхів, освячення починається у нашому земному житті. Святість - це ціль нашого вибрання, і найкращим доказом обрання є наше життя у святості та любові.

Єдине питання, яке, думаю, схвилювало багатьох - чи я належу до числа вибраних Господом? Відповідь на нього шукайте, дивлячись у Святе Писання і на своє життя.

3. Обмежене спасіння

Я благаю за них. Не за світ Я благаю, а за тих, кого дав Ти Мені, Твої бо вони!
(Іван.17:9)

Третій пункт реформатського вчення стосується питання, чи за всіх, чи тільки за вибраних Своїх Ісус помер на хресті? Це дійсно цікаве і досить складне питання, бо, хоч ми знаємо, що Ісус помер на хресті, як жертва за гріхи людей, проте в багатьох церквах впродовж віків ідуть суперечки і триває непорозуміння – за кого саме помирав Ісус? Це питання не тільки часів Реформації, це питання сотні років не дає спокою багатьом християнам. А ви як думаєте, за кого помер Ісус?

Існує три точки зору щодо цього питання. **Перша:** багато людей вважають, що Ісус помер за гріхи всього світу. Це точка зору універсалістів, які вірять, що Бог любить всіх людей, і всі люди можуть спастися. Справді, у Біблії є кілька віршів, які говорять про жертву Ісуса, начебто за увесь світ: «Він ублагання за наші гріхи, і не тільки за наші, але й за гріхи всього світу» (1Іван.2:2) У грецькій мові останнє слово означає «космос». Звичайно, було б непогано, якби через смерть Ісуса всі мешканці землі могли б спастися і не потрапити в пекло. Але, якби так було можливо, тоді для чого нам взагалі вірити, ходити в церкву, жити праведним життям, виконувати заповіді, каятися у гріхах, якщо Ісус і так помер за гріхи всього світу, і всі можуть мати спасіння. Щось тут не сходиться. І взагалі, для чого тоді існує пекло і які люди туди потраплять, якщо вірити твердженню, що Ісус помер за гріхи всіх людей? В такому разі пекло треба закрити, бо Ісус помер за всіх? Щось тут не так і треба розібратися в цьому.

Ще раз звернімо увагу на 2 вірш 2 розділу Першого Послання від Івана: «Він ублагання за наші гріхи, і не тільки за наші, але й за гріхи всього світу.» Питання, яке тривожить найбільше у цьому тесті, - що значить в фразі «всього світу»? Чи правильно стверджувати, що Христос помер за всіх людей? В іншому тексті Святого Письма ми читаємо: «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Іван.3:16). Хоч тут також використовується грецьке слово «космос», що перекладається як світ, то у багатьох текстах Біблії воно має значення «євреїв та язичників разом», або «від початку людства і до кінця», але не всіх за винятком людей. Є інші тексти в Біблії, які це підтверджують. Читаємо: «Фарисеї тоді між собою казали: Ви бачите, що нічого не вдієте: ось пішов увесь світ услід за Ним!» (Іван.12:19) Тут також використано грецьке слово «космос», але чи говориться тут про всіх людей? Звичайно, ні! Адже самі фарисеї вже не йшли вслід за Ісусом. Під словом «космос» - «увесь світ» розуміємо збірне поняття «євреїв та язичників». А отже, це поняття є вузьким за «увесь світ». Якщо поглянемо на контекст, то розуміємо, що не всі «євреї та язичники» пішли вслід за Господом, але ті, що повірили в Нього. Тому, очевидно, жертва Ісуса на хресті - ціна яку він заплатив - була не за цілий світ.

Третє положення - не тільки головне з усіх п'яти, але також являє собою суть Євангелія - ціль смерті Христа на хресті. І це не випадково. Теологи, що відстоюють істини протестантської Реформації від нападок армініан, у своїх формулюваннях йшли у слід біблійній логіці, і досягли кінцевого пункту, на якому ґрунтується наше спасіння.

Насамперед, вони задавалися питанням: "Хто повинен бути врятований?" і відповіддю було: "людина". Але Біблія вчить нас тому, що людина у своєму природному стані зовсім не здатна врятувати саму себе. Таким чином, у нас є вчення Біблії, що людина знаходиться в стані абсолютної гріховності чи повної нездатності. Але оскільки деякі люди, безумовно, спасенні, то звідси випливає, що на відміну від всього іншого людства саме Бог врятував їх. Про це обрання ми читаємо наступне: "Щоб позсталась постановою Божа у вибранні..." (Рим. 9:11). Це спасіння, як ми всі визнаємо, було зроблено через добровільну смерть Ісуса Христа на хресті, де Він постраждав від правосуддя справедливого Бога і заслужив спасіння, яке Він, як Спаситель, призначив. Ми всі визнаємо те, що на хресті Христос поніс покарання і вчинив спасіння.

Виникає питання: чиє покарання Він поніс і кому Він приніс спасіння? Існують три шляхи, по яких ми можемо рухатися:

1. Христос помер для спасіння всіх людей без якого-небудь винятку.
2. Христос помер не для спасіння кого-небудь конкретно.
3. Христос помер для спасіння визначеної кількості людей.

Першої точки зору дотримуються "універсалісти". Вони вважають, що Христос помер для порятунку всіх людей, і що, як вони логічно припускають, всі люди будуть врятовані. Якщо Христос заплатив борг за гріхи, спас, викупив і віддав Своє життя за все людство, то, виходить, всі люди спасенні.

Другої точки зору дотримуються армініани: Христос, на їхню думку, здійснив потенційний порятунок усіх людей. Христос помер на хресті, вважають прихильники цього погляду, і хоча Він заплатив борг за наші гріхи, Його праця, зроблена на хресті, не стане діючою доти, поки людина не "прийме рішення на користь Христа" і, таким чином, не одержить спасіння.

Третьої точки зору дотримуються кальвіністи, і вона полягає в тому, що Христос, безумовно, врятував визначену кількість грішників, які заслуговують пекла, - тих, кому Отець дарував Свою любов, основану на вільному виборі. Син заплатив борги цих обраних і виправдав їх перед судом Отця, вклавши в них Свою праведність, так що вони тепер досконалі в Ньому.

Христос помер, щоб врятувати визначену кількість грішників, тих, кого "вибрав у Ньому Він нас перше заложення світу" (Еф. 1:4), кого Батько "дав Йому" (Іван. 17:9), про кого Він сказав, що пролив за них Свою кров: "Бо це кров Моя Нового Заповіту, що за багатьох проливається на відпущення гріхів!" (Матв. 26:28).

Ми стверджуємо, що ця остання точка зору визначає мету приходу Христа на землю і Його смерті на хресті: "Ти ж даси Йому імення Ісус, бо спасе Він людей Своїх від їхніх гріхів." (Матв.1:21); не юдеїв, зрозуміло, тому що юдеї не врятовуються як увесь народ. Ісус "Христос полюбив Церкву, і віддав за неї Себе" (Еф. 5:25). "Що був виданий за наші гріхи, і воскрес для виправдання нашого" (Рим. 4:25). Кого має на увазі Дух Святий, коли говорить "нашого"? Світ? Якщо так, то, схоже, універсалісти праві, тому що в такому випадку Христос був "виданий за гріхи (світу) і воскрес для виправдання (світу)" (Рим. 4:25); таким чином, світ виправданий перед Богом? Але це далеко не так.

Ми не повинні забувати той факт, що деякі місця Писання згадують "світ", і багато людей використовують це слово в міркуванні про питання спасіння. Однак, якщо ми порівняємо окремі місця Писання, то побачимо, що при вживанні слова "світ" не завжди мається на увазі "всі чоловіки і жінки у світі". "Бачите, увесь світ йде за Ним", - говорили про Ісуса; однак не кожен "йшов за" Христом. Цей вислів означає "всякого роду люди", а саме як юдеї, так і язичники. Це важливе питання повинно завжди говорити про божественний задум: чи насправді Бог мав намір врятувати всіх людей? Якщо Він не мав наміру врятувати всіх людей без винятку, але тільки обраних, тоді праця Христа на хресті увінчалась найбільшим успіхом, і ми віримо тому, що "все приїде до Мене, що Отець дає Мені" (Іван. 6:37). Якщо ж, з іншого боку, Божим наміром було врятувати увесь світ, тоді спокута, зроблена Христом, була найбільшим провалом, бо величезна кількість людей не були врятовані. Христос заплатив за наші борги! Чи борги? Борги світу чи борги обраних? Зрозуміло, якщо людина оправдана своїм Спасителем, тоді закон, який вона порушила, повинен бути відшкодований. Борг погашений, але іменем його Гаранта.

Можливо, невдале порівняння, але коли ви приходите в магазин, ви не платите за весь асортимент товарів, але тільки за ті, які вибрали. Ви платите за те, що вважаєте за корисне. Якщо говорити про Божий план спасіння, то, хоч Бог і є Творцем всіх людей, не для всіх Він є Спасителем, не за всіх людей Він віддав життя на Голгофі. Його жертва достатня для спасіння всього світу, але вона стала викупом тільки за вибраних, тільки за тих, хто отримав від Господа віру і пішов вслід за Ним.

Друга точка зору - невинуватена з погляду Писання - полягає в тому, що жертва Ісуса була не за конкретно вибране число людей, а за багатьох потенційних кандидатів, які в майбутньому відгукнуться на поклик Божий і приймуть рішення слідувати за Ісусом. Багато протестантських церков підтримує цю ідею. На перший погляд здається переконливою, але Святе Письмо говорить інакше.

У Біблії є кілька досить цікавих та не зовсім зрозумілих текстів, які люблять використовувати прихильники вище зазначеної ідеї. В одному з таких місць Писання сказано: «...що надію кладемо на Бога Живого, Який усім людям Спаситель, найбільше ж для вірних» (1Тим.4:10). Якщо добре подумати, то Бог в певному сенсі насправді є Спасителем для всіх, адже Він не відправив людей у пекло після гріхопадіння, хоча вони заслужили це. Для кожної людини від створення світу і до сьогодні Бог дарує час у вигляді земного життя. Творець продовжує посылати дощ та сонце як на праведних, так і на грішних. Бог керує зміною пір року, Він і далі турбується про Землю. Але Господь терпеливо чекає, поки число вибраних Ним на спасіння не відгукнеться на Його поклик. Завдяки жертві Ісуса на хресті Бог стримує Свій гнів за гріхи людства, і все ще продовжує посылати Свою

благодать у вигляді опадів, врожаїв, зміни пір року для всіх людей на цій землі. Але ця благодать відрізняється від спасительної, яка відроджує людину від її мертвого гріховного стану, після чого людина вже здатна прийняти дар віри, як ознаку її вибрання. Частина людей так і не ввірує в Господа, для них Христос так і не стане Спасителем, що викупив їх ціною власного життя. Такі люди, призначені на загибель, понесуть повну плату за свої гріхи.

Для кращого розуміння принципу обмеженого спасіння пропонуємо змодельовати таку ситуацію. Уявіть собі чоловіка на ім'я Микола. Припустимо, що Ісус на хресті віддав життя заради його спасіння, а Микола спокійно обходиться і без цього. Він вважає себе господарем свого життя, ніякий Бог йому не потрібний і з цими переконаннями помирає. Тоді виходить, що Ісусова ганебна смерть за гріхи цього чоловіка була марною? Виходить, та дорогоцінна кров, яку Ісус пролив за його спасіння, не знадобилася, і в результаті місія Ісуса по спасінню цього чоловіка провалилася? Я цілком переконаний, що Бог ніколи не робить чогось надаремно, тим паче, коли мова йде про найкоштовніше життя Його Єдинородного Сина. Повним абсурдом було б йти на таку жертву, знаючи наперед, що вона непотрібна.

Повертаючись до прикладу з магазином, маю сумнів, що ви будете платити за увесь товар у магазині, коли вам потрібно лише якась конкретна річ. Те саме стосується і спасіння: Бог, як абсолют мудрості, не буде платити таку ціну за спасіння людей, яких Він згідно зі своєю суверенною волею не обрав.

Сьогодні не рідко серед людей, що називають себе християнами можна зустріти тих, хто, начебто, визнають, що Ісус помер за гріхи, але вірять, що цього не достатньо, аби спастися. Виконання обрядів, відмолювання гріхів, подавання милостині, молитви за померлих - ось додатковий список, що гарантує спасіння для цих людей. Виходить, Ісус помер за гріхи, але не всі? Тобто за одні гріхи Ісус помирав на хресті, а за інші гріхи - нехай люди самі розплачуються? Жодного підтвердження у Біблії я не знаходив цим словам. Це виглядає як фантазія людей, а не суть Євангелії.

І, насамкінець, є ще **третя точка зору** на ту велику ціну, яку заплатив Ісус своєю смертю на Голгофі, і якої притримуються реформатські та деякі інші церкви. Основуючись на Слові Божому, ми бачимо, що Ісус приніс спасіння та прощення всіх гріхів тільки для вибраних Божих дітей. Якщо духовно мертва людина не може нічого зробити для свого спасіння (1 пункт кальвінізму), тоді всі ми розуміємо, що наше спасіння залежить тільки від Господа. Якщо Господь спасає людину, тоді саме Він вирішує, кого спасти (2 пункт кальвінізму). І якщо Бог вибрав певне число людей для спасіння ще перед закладами світу, значить саме заради них Він послав Свого Сина, Який помер за гріхи цих вибраних Божих дітей (3 пункт кальвінізму). Тобто жертва Ісуса була не за увесь світ, а лише за вибраних людей, що жили від часу створення світу або живуть зараз, або ті, яким тільки належить народитись до другого приходу Месії. У Біблії є чимало підтверджень цим словам. Згадаймо, як Ангел з'явився Йосипу і сказав: «І вона вродить Сина, ти ж даси йому ім'я Ісус, бо спасе Він людей Своїх від їхніх гріхів» (Матв.1:21). Котрих людей має спасти Ісус? Всіх? СВОЇХ! Пізніше сам Ісус неодноразово говорив такі слова: «Ніхто бо не може до Мене прийти, як Отець, що послав Мене, не притягне його, і того воскресну Я останнього дня» (Іван.6:44) і ще: «Я тому й говорив вам, що до Мене прийти не може ніхто, як не буде йому від Отця дане те» (Іван.6:65). Ще одне місце з послання апостола Павла: «Чоловіки, любіть своїх дружин, як і Христос полюбив Церкву, і віддав за неї Себе» (Еф.5:25) Тут хочу виділити другу частину цього вірша про Христа, Який віддав Себе не за цілий світ, а за Свою Церкву. І остатній приклад, коли Ісус підняв чашу з вином і каже: «Це кров Моя Нового Заповіту, що за багатьох проливається на відпущення гріхів!» (Матв.26:28) Тут написано за всіх чи за багатьох? Кров Христова, Його страждання на хресті, Його смерть були не за всіх, але за багатьох, тобто обмеженої кількості вибраних.

Отож, хочу знову повернутись до питання, яке я задавав раніше: чи впевнені ви в тому, що Бог обрав вас для вічності з Ним? Якщо ви не визнаєте, що Господь кров'ю омив ваші гріхи, якщо в знак вдячності йому ви нехтуєте його даром, живучи для себе, вдовольняєте свою похоть, потураєте своїй гордості, любите твориво більше за Бога, тоді Ісус приходив не для вас, його смерть на хресті була не за вас. Але якщо ви дійсно вірите, що за ваші гріхи Бог поніс кару, віддавши найцінніше, що було у нього; якщо ви вже не живете для себе, але з вдячністю прийняли його дар і Дух Святий оживляє серце до добрих діл, щоб ви в них перебували, тоді жертва Ісуса на Голгофі була саме за вас.

4. Непереборна благодать

Ніхто бо не може до Мене прийти, як Отець, що послав Мене, не притягне його, і того воскресу Я останнього дня. (Ів. 6:44)

Крок за кроком ми намагаємося досягнути зміст 5 пунктів Реформації, а сьогодні спробуємо дослідити вплив на людське серце Божої благодаті. Це все стосується нас, адже якщо *поглянути на наше життя, як Бог знайшов нас з-посеред кола людей, що оточують нас; показав, в якому гріху ми перед Ним, як Він відродив і оновив наше життя, щоб ми жили вже не для себе, але для Господа. Що могло так вплинути на нас, коли ми, будучи далекими від Бога, повірили в Нього? Звичайно, це дія спасительної Божої благодаті через Духа Святого.*

Перш за все варто з'ясувати питання - чому виникло таке твердження і яка відмінність є у нас з іншими церквами щодо Божого впливу на людину і сили Його благодаті? Більшість церков вважають, що робота Святого Духа у справі спасіння може бути обмежена волею людини. Існує позиція, що Святий Дух, починаючи роботу спрямовану на те, щоб привести людину до Христа, може зустріти сильний опір, і Його наміри виявляться марними. Він не зможе дати нове життя, якщо грішник не захоче, щоб йому дали це життя.

Справді, якщо подивитися на ставлення людей до Євангелії, до Бога, то не всі люди відкриті, щоб слухати та приймати Слово Боже. Ви самі знаєте, що коли намагаєтесь комусь розповісти про спасіння, про Ісуса, про церкву – не всі люди вас хочуть слухати, не всім цікаво, а більшість взагалі вас не буде сприймати. Правильно сказано, що такі люди чинять опір Духові Святому, Який намагається проникнути в гріхове серце людини. Це все правда, але я вам навіть більше скажу: ВСІ люди чинять опір Божій спасительній благодаті. Людська гріхозна природа завжди протиставляється Слову Господньому. Люди завжди опираються Божому втручання. Покажіть мені хоч одну людину, яка сама почала шукати Бога та спасіння. Знайдіть хоч одного, хто жив гріховним життям, а потім без Божого втручання, вирішив змінитися та служити Господу. Немає ні одного такого. Всі люди, починаючи від Адама, намагаються втекти від Бога, заховатися від Нього, позбутися Його. Недарма Боже слово каже: *«Нема праведного ані одного; нема, хто розумів би; нема, хто Бога шукав би, усі повідступали, разом стали непотрібні, нема добродієць, нема ні одного!» (Рим.3:10-12)*

Всі ми розуміємо, що без Божого втручання жодна людина не може спастися. Без Господа всі люди прямують у некро. Немає таких людей, які самі почали шукати Бога. Духовно мертва людина, що живе у своїх гріхах абсолютно неспроможна увірувати в Отця Небесного. Ми не здатні полюбити Бога, якщо тільки Він сам не втрутиться в наше життя Своєю благодаттю та не пробудить до віри. Читаючи Слово Боже, ми бачимо силу такої благодаті, яку не можна зупинити та побороти: *«Бо спасені ви благодаттю через віру, а це не від вас, то дар Божий...» (Ефесян 2:8) Бо всі, хто водиться Духом Божим, вони сини Божі (Римляни 8:14)*

Якщо пропустити, що грішна людина все ж може зупинити благодать Божу, тоді виявляється, що Бог слабкий і ніяк не може вплинути на людину? Виходить так, що люди, які оскаржують доктрину непереборної благодаті, вважають Бога за слабачка, Який хоче спасти людину, але наткнувшись на її опір, не може цього зробити. Хіба таким є Бог? Як тоді розуміти слова Божі з Об'явлення 3:21? Не варто думати, що Ісус, такий безпомічний, стоїть біля дверей серця, стукає та чекає, щоб людина відкрила. Хибне уявлення про силу Божу – опір Євангелії. Наше спасіння, прийняття Ісуса – не залежить від нас, від того, чи відчинимо ми двері. Насправді, ніхто не хоче впускати Бога в своє життя. В Біблії написано: *немає таких, хто шукає Бога, немає таких, хто робить крок назустріч Богові. Навпаки, це Господь приходить, щоб спасти, це Бог відкриває двері серця людини, навіть якщо вони замкнені і підперті*

Четвертий пункт кальвіністського віровчення знову є логічним висновком з попередніх принципів. Якщо люди нездатні врятувати самих себе внаслідок своєї гріховної природи, і якщо наміром Бога був їхній порятунок, що і зробив Христос, то з цього логічно випливає, що Бог повинен забезпечити засоби для того, щоб закликати людей прийняти цей порятунок, зроблений Ним самим. І хоча кальвіністська богословська система дуже логічна, все ж це щось більше, ніж просто логічна система. Це система чистого біблійного віровчення, що має тверду підставу в Слові Божому. Так, у Посланні до римлян ми читаємо: "А кого Він призначив, тих і покликав" (Рим. 8:30). Бог не тільки обирає людей для порятунку, але також і кличе тих, кого Він хоче обрати.

Що маєтись на увазі під непереборною благодаттю? Ми знаємо, що коли в церкві, чи на вулиці при читанні Слова Божого звучить євангельський заклик, не кожен приймає його. Не кожен, хто чує, усвідомить свій гріх і відчуває, що має потребу в Христі. Це пояснює те, чому ми говоримо про два види заклику. Існує не тільки зовнішній заклик, але і заклик внутрішній. Зовнішній заклик може бути описаний, як "слова проповідника", і коли цей заклик лунає, він може діяти різними способами в різних серцях і приводити до різних результатів. Єдине, чого він не може, це вести роботу спасіння в душі грішника. Для того, щоб зробити роботу по спасінню, зовнішній заклик повинен супроводжуватися внутрішнім закликом Святого Духа Божого, тому що саме Він переконує в "гріху, правді і суді" (Іван. 16:8). Якщо Дух Святий закликає чоловіка, жінку чи підлітка по Своїй милості - це покликання, якому неможливо протистояти і перешкодити. Це прояв нездоланної, непереборної благодаті Божої.

Доказ цьому ми знову знаходимо в Божому Слові, наприклад, у наступних віршах та уривках:

1. "Усе прийде до Мене, що Отець дає Мені, а того, хто до Мене приходить, Я не вижену геть" (Іван. 6:37). Зверніть увагу на те, що мова тут йде про тих, кого Отець "дав Христу" - обрані, котрі "прийдуть" до Нього, і коли вони прийдуть до Нього, вони не будуть "вигані геть".

2. "Ніхто бо не може до Мене прийти, як Отець, що послав Мене, не притягне його" (Іван. 6:44). Тут Господь просто говорить про те, що людям не можливо прийти до Нього самим, Отець повинен "притягнути" їх.

3. "Кожен, хто від Бога почув і навчився, приходить до Мене" (Іван. 6:45). Люди можуть чути зовнішній заклик, але тільки "хто почув і навчився від Бога" відгукнувся на цей заклик і прийде до Христа. Так, ми читаємо про Симона Петра: "Блаженний ти, Симоне, сину Йонин, бо не тіло і кров тобі оце виявили, але Мій Небесний Отець." (Матв. 16:17).

4. "Бо всі, хто водиться Духом Божим, вони сини Божі" (Рим. 8:14).

5. "Коли ж Бог, що вибрав мене від утроби матері моєї і покликав благодаттю Своєю..." (Гал. 1:15).

6. "Але ви вибраний рід, ... щоб звіщати чесноти Того, Хто покликав вас із темряви до дивного світла Свого" (1 Петра 2:9).

7. "А Бог усякої благодаті, що покликав вас до вічної слави Своєї в Христі..." (1 Петра 5:10).

Армініани вірять у те, що людина може протиставитися і протиставитися заклику Євангелія Божого, і тому вони стверджують, що доктрина про нездоланну благодать не може існувати. Ми віримо в те, що людина не тільки може протиставитися Євангелію Божому, але в силу самої своєї природи вона повинна протиставитися цьому. Ось чому повинна існувати така доктрина, як доктрина про благодать, якій неможливо протистояти. Іншими словами, на нас повинен бути вчинений якийсь вплив більш сильніший, ніж наша природа, більш сильніший, ніж наш опір, здатний викликати відродження нашої душі, інакше ми приречені назавжди, тому що "людина тілесна не приймає речей, що від Божого Духа" (1 Кор. 2:14).

великим каменем. Бог підбирає спеціальний ключ, а не вламуються як грабіжник. Божественна благодать відродження не знищує волю та її властивості й не силує її. Натомість благодать духовно оживляє, зіліює покращує та ласкаво і водночас потужно схиляє волю людини. «*Бо то Бог викликає в вас і хотіння, і чин за доброю волею Своєю.*» (Філіп'ян 2:13) Саме тому реформатська церква говорить про непереборну Божу благодать, яку людина не може зупинити чи протистояти їй.

Ніхто не знає, як Бог діє в серії людини. Ми не можемо бачити цієї роботи, але завдяки цьому грішник, який все своє життя втікав від Господа, залишає своє гріховне життя і приходить до Господа. Навіть найзапекліший атеїст, який боровся проти Бога, під дією Духа Святого докорінно міняє свої погляди та починає шукати спасіння в Ісусі. А буває і так, що людина роками приходила в церкву, роками слухала проповіді, але насправді чекала користі чи то матеріальної, чи духовної, так і не пізнавши суті Євангелії.

В тексті, який ви прочитали на початку, була розмова Ісуса з юдеями, Божим народом, який мав би служити Господу, але відкинув Ісуса і противився Божому плану спасіння. Це люди, які роками слухали Слово Боже, які роками молилися про прихід Месії, але, коли Месія прийшов, народ Божий не повірив у Нього. Насправді, спочатку навіть учні Ісусові і рідня не сприймали Його за Бога. Та що робить Господь, аби люди могли повірити в Нього і вхопитися за Божу руку для спасіння? Написано, що Бог прояснює розум людини: «*Тоді розум розкрив їм, щоб вони розуміли Писання*» (Луки 24:45). «*Ми знаємо, що Син Божий прийшов, і розум нам дав, щоб пізнати Правдивого, і щоб бути в правдивому Сині Його, Ісусі Христі. Він Бог правдивий і вічне життя!*» (Івана 5:20). У Євангелії Івана також гарно написано, що не може людина прийти до Бога сама по собі, навпаки, всі люди противляться Господу. Лише коли Бог

втрутиться в життя людини, лише коли Він прояснить розум людині, лише коли почне притягувати, лише тоді вона почне шукати Господа та спасіння в Ісусі Христі.

Я не знаю, як Бог «притягує», як написано в нашому тексті. Інколи в Біблії використовувалося це слово, щоб описати як люди тягнули сітки з води. В нашому розумінні – це схоже на дію магніту, який притягує не все, але тільки окремий вид металу. Це дуже цікаве порівняння, адже Бог також притягує до Себе не всіх, але окремих вибраних Божих дітей.

Реформатський погляд стосовно Божого плану спасіння в основі стоїть на Святому Писанні і є достатньо об'рунтованим і логічним. Якщо людина сама по собі є мертва духовно і не може нічого зробити для свого спасіння (1 пункт кальвінізму), тоді цей порятунок залежить тільки від Господа. Якщо Господь спасає людину, тоді саме Він вирішує, кого спасти (2 пункт). І якщо Бог вибрав певне число людей для спасіння ще перед закладами світу, значить саме для них Він і послав Свого Сина, Який помер за гріхи цих вибраних Божих дітей (3 пункт). Якщо Бог все зробив для спасіння Своїх дітей, то Він їх обов'язково знайде, обов'язково відродить їхнє життя Своєю Божественною благодаттю, так що там, де панував непослух та опір з боку плоті, тепер починає переважати охочий і ширший послух через Духа. (4 пункт).

Написано, що по-справжньому увірувати у Бога не може ніхто, якщо Бог Отець не притягне його і не подіє Своє силою. Тому якби дивовижний Творець не діяв у нас, люди не мали б жодної надії спастися після гріхопадіння тільки завдяки своїй волі. Лише особлива благодать Божа може вплинути на волю людини та повернути до Господа. Це аж ніяк не відбувається через зовнішнє навчання: найкращі слова проповіді, поради, вмовляння. Потрібна сила Божа, непереборна благодать, яка міняє серце та волю людини.

Зверніть увагу, що Бог за шкірку не приводить людину, не ставить кожного з нас насильно на коліна, але якимось чином, через Духа Святого, впливає на наше серце, наш розум, відкриває наші очі, забирає пелену з наших зору. Без такого втручання, ніхто не може спастися. З однією людиною Господь може працювати роками, використовуючи всі засоби благодаті, прибираючи камінчик за камінчиком з серця людини. А з іншими людьми – це може бути схоже на вибух. До кожної людини Бог шукає свій підхід та різні методи. Мені подобається історія з митником Матвієм, до якого Ісус пігійшов і сказав лише три слова: «*Іди за Мною.*». Подобається випадок з Савлом, який довгий час переслідував послідовників Ісуса і навіть не думав про жодні зміни. Але непереборна благодать Божа в одну мить змінила його серце і з самого ярого противника, Савл перетворився в ревного послідовника Божого.

Навіть сьогодні Бог діє по різному в серцях людей. Він один знає, кого Він призначив для спасіння, Він один знає, за кого Ісус помирив на хресті, і Бог все зробить для того, щоб знайти таких людей та проявити для них Свою благодать.

Я чув історію про чоловіка, який займався продажем наркотиків та вів розгульний спосіб життя. Якось, граючись із пістолетом, він випадково вистрелив собі в голову, і куля розтопила частину черепа. Чоловік дивом вижив. З ним зустрівся пастор, який довго переконав пораненого, що Бог таким чином подарував шанс на покаєння, проявив милість, врятувавши від смерті. Напевне, після такого дивовижного порятунку той чоловік мав би покаятися. Але ні. Йому вставили пластину в голову, і вже через пару місяців він знову повернувся до колишнього життя і ремесла. Одного разу випадково чоловік забрів до церкви, де почув проповідь Слова Божого. Але ніщо не сколихнуло його серце. Після служіння, виходячи з церкви, він поговорив з кимось пару хвилин, і зрозумів, що завинив перед Богом. Одна недовга душевна розмова повернула його життя в напрямку до Спасителя.

Брати і сестри, чи можете ви згадати, як Бог торкнувся вашого серця, і як Божа благодать чудесним чином відродила вас? Хтось тільки в 50-60 років прийшов до Бога. А комусь Господь відкрився з дитячих років через науку матері чи батька. Всі ми свого часу були

далекими від Спасителя. Всі ми були духовно мертві і ворогами Господніми. Але Він Своєю непереборною силою оживив нас до нового життя.

У всіх нас є також багато знайомих, рідних та друзів. Ми часто говоримо з ними, переконуємо, доказуємо, намагаємось повернути до Господа. Але без Божого втручання, навіть найкращі слова можуть виявитися пустими. Навіть найкращі проповіді без дії Духа Святого не принесуть результату. Саме тому, нам потрібно молитися, щоб Бог Своєю непереборною благодаттю міг змінити серця дорогих нам людей, спасти від вічної загибелі. Якщо Бог не притягне людини, ніхто інший цього зробити не зможе.

5. Стійкість святих

Нарешті, останній пункт - гарантії святим. І знову для стислості викладу звернімося до Батистського віросповідання, що знаходиться в згоді по цьому пункті з іншими історичними віровизнаннями. У ньому говориться: "Ті, кого Бог прийняв в Улюбленому, дійсно призвав і освятив Своім Духом, кому Він дав дорогоцінну віру Своїх обраних, не можуть ні цілком, ні остаточно відпасти від благодаті. Вони виразно будуть залишатися в ній до кінця і будуть навіки врятовані, бачачи, що дари і покликання Божі непорушні" (розділ 17, пункт 1).

Якщо людина не може сама себе спасти, тоді Бог може спасти її. І якщо не всі спасенні, значить Бог не спас усіх. Якщо Христос заплатив за гріхи, то значить Він заплатив за гріхи тих, хто спасенний. Якщо Бог має намір дати спасіння у Христі в серцях тих, кого Він обрав для спасіння, тоді Бог і забезпечить засоби для ефективного його здійснення. Отже, якщо Він прикликав для порятунку тих, хто ніколи не зможе спасти себе сам, то Він також і збереже цих спасених для вічного життя в славу Свого Імені.

Таким чином, за повною гріховністю, безумовним обранням, обмеженим спасінням, діючим покликанням впливає вчення про стійкість святих до кінця. "Я певний того, що той, хто в вас розпочав добре діло, виконає його аж до дня Христа Ісуса" (Фил. 1:6). Слово Боже наповнене цитатами з цієї благословенної істини. "Оце ж воля Того, Хто послав Мене, щоб з усього, що дав Мені Він, Я нічого не стратив, але воскресив те останнього дня" (Іван. 6:39). "Я життя вічне даю їм, і вони не загинуть повік, і ніхто їх не вихопить із Моєї руки" (Іван. 10:28). "Бо коли ми, будши ворогами, примирилися з Богом через смерть Сина Його, то тим більше, примирившись, спасемося життям Його" (Рим. 5:10). "Тож немає тепер жодного осуду тим, хто ходить у Христі Ісусі не за тілом, а за духом" (Рим. 8:1).

Ознакою віруючого є те, що він належить Христу, наполегливий у виконанні справ Христа, "дбає чинити міцним своє покликання та вибрання" (2 Петра 1:10). Віруючий у Христа може впасти в спокусу, але Господь "не попустить, щоб ви випробовувалися більше, ніж можете, але при спробі й полешення дасть, щоб знести могли ви її" (1 Кор. 10:13), так що віруючий буде брати участь у справах, які личать його порятунку на славу Христа. Як вірші з Послання до Римлянам 8:28-39 демонструють божественну логіку в вічному спасінні; так цій логіці слідує реформатське вчення. Спасіння, яке є наміром і метою Бога, повинне бути закінчене здійсненням Його великого задуму - "кого Він передбачив" навіки з'єднає зі своїм Спасителем.

Мого голосу слухають вівці Мої, і знаю Я їх, і за Мною слідком вони йдуть. І Я життя вічне даю їм, і вони не загинуть повік, і ніхто їх не вихопить із Моєї руки. Мій Отець, що дав їх Мені, Він більший за всіх, і вихопити ніхто їх не може Отцеві з руки. (Іван.10:27-29)

Відразу почну з питання: як ви думаєте, чи може віруюча людина, яка пережила народження згори, і в серці якої є Господь – чи може відпасти від Бога, втратити спасіння та не мати жодного шансу на порятунок? Звичайно, що всі ми недосконалі люди. Звичайно, кожен день нашого життя сатана старається звести нас зі шляху до Господа. Звичайно, що часто навіть у найбільш віруючих людей бувають моменти падіння. Але, чи значить це, що Бог відкине таку людину? Чи може бути таке, що Бог прощав, прощав, а потім каже, що більше не може прощати? Чи може Бог прийняти людину у Свою сім'ю, а потім вигнати через те, що ми не стали ідеальні та досконалі християни? Чи може Бог спочатку дарувати спасіння людині, а потім забрати його, бо ми не достойні, чи не зовсім досягли того рівня святості?

Ви самі розумієте, що з людської точки зору – це абсурдні речі. Навіть з Божої точки зору такого не може бути. І ми будемо читати аргументи зі Слова Божого. Але, чомусь, величезна кількість християн думають, що Бог може передумати. В традиційних церквах, там взагалі люди не мають впевненості, де вони будуть і на що заслужили. А заслужити ми можемо тільки на пекло. Навіть у протестантський церквах, хороші християни, помираючи, так і не мають впевненості, чи достатньо у них було віри, чи може їх Господь прийняти чи не може. Вся проблема в тому, що в цих церквах проповідується, що спасіння залежить від самої людини. Ніби людина при хрещенні щось Богу обіцяє, та зобов'язується щось виконувати. Але, що може обіцяти грішна людина для Господа?

У Слові Божому ми ж бачимо зовсім інше. Спасіння залежить не від людини, а від Господа. Людина сама по собі є мертва у гріхах і вони нічого не може обіцяти Господу. Лише Господь, який втручається в життя людини, який вириває з рук сатани, який дарує спасіння та життя вічне, лише від Нього залежить наш порятунок. Людина оступається, помиляється, може передумати і не дотриматися своєї обіцянки. Бог же ніколи не помиляється, Він не може передумати, Він не може порушити Свою обітницю. У своєму листі до филип'ян апостол Павло написав: «Я певний того, що той, хто в вас розпочав добре діло, виконає його аж до дня Христа Ісуса» (Фил.1:6). Якщо Бог почав свою роботу по спасінню людини: вибрав нас ще до створення світу, дав Свого Сина, як жертву за наші гріхи, знаходить нас та зливає Свою благодать – будьмо певні того, що Він завершить Свою справу по спасінню людини.

Дуже гарно написано у нашому тексті Євангелії Івана. Ісус називає віруючих «вівцями». Очевидно показуючи цим, що самі по собі ми безпомічні, слабкі та не спроможні захистити себе. Ми потребуємо піклування та захист від нашого Пастиря. Далі ми читаємо: «Мого голосу слухають вівці Мої». Ми належимо Господу, так як ще перед закладами світу Він вибрав нас; коли прийшов Ісус – Він пролив за нас Свою кров і заплатив велику ціну за наше спасіння. Тепер Він кличе Свої овець слідувати за Ним. Не кожна людина чує цей заклик і не багато людей слідує за голосом свого Пастиря. Невіруюча людина є глухою до голосу Пастиря. Тільки справжні віруючі чують цей голос та слідує за Ним.

Далі Ісус каже, що знає Своїх овець. Ісус точно знає, хто належить Йому. Ісус знає нас, Він знає, що відбувається в нашому житті, Він знає наші серця, Він знає все про нас. Зверніть увагу, що одним людям Він каже, що знає їх, а іншим скаже: «Я ніколи не знав вас... Відійдіть від Мене, хто чинить беззаконня!» (Матв.7:23).

Далі Ісус каже, що Його вівці – слідує за Ним. Не за кимось ще, не за ще якимись людьми, не за традиціями та обрядами, але тільки за Ісусом. Вівці слідує тільки за своїм Пастирем, послухні Його волі, та хочуть брати з Нього приклад. Вівці не знають куди йти і де шукати поживи, але вони довіряють керівництву свого пастуха. Вони йдуть туди, куди він направляє, і з радістю приймають все, що він дає.

Думаю, не потрібно вам казати, що цей опис підходить тільки для істинних християн. Фарисеї, до яких говорив тоді Ісус, не відповідають цим критеріям. Те саме стосується і величезної кількості людей у наш час, які люблять називати себе християнами, але насправді далекі від таких якостей.

Якщо ми є вівці Господні, якщо кожного з нас знає Господь, бо за кожного з нас Він пролив свою кров, якщо ми слідуємо за нашим Господом та слухаємось Його

Господь не відштовхує тих, хто падає, а подає руку і пригортає до Себе

†... ІСУС...†
ДОРОГА ІСТИНА І ЖИТТЯ

голосу – то Він, як наш Господь та Пастир, ніколи не допустить нашої погибелі та нікому не дозволить комусь вихопити нас. Навіть самим слабким та безсилим овечкам Господь обіцяє Свою підтримку та захист. Якщо навіть хтось заблукає, Господь обов'язково знайде і поверне назад. Якщо хтось упаде, Ісус допоможе підвестися. Він захистить навіть від найлютіших та злих ворогів. Христос сильніший за них і не дозволить вихопити Своїх овечок з Його рук. **Істинно віруючі можуть бути впевнені не в собі та своїх силах, а в Ісусі, який обіцяє ніколи не залишити нас.**

Для чого взагалі ми говоримо про такі речі? Чому є цей пункт про стійкість святих і на скільки всі ці доктринальні питання важливі для нас сьогодні? Є два важливих уроки для нас з вами.

По перше, все це дуже важливо, адже такі запевнення Господні, обітниці Божі дають нам впевненість у любові Божій. Ми, як християни, в серцях яких є Господь, отримуємо запевнення від самого Господа, що щоб не сталося на нашому шляху слідування за Господом, які б шторми не були б, які б напади лукавого нам не довелося пережити – проте ми є в руках нашого Небесного Батька, який не відпустить нас, який не покине та не відкине. Своїми словами Ісус хотів не просто щось сказати, аби було. Він дає Свої запевнення та гарантії, які мають вкоренитися в наших серцях. Без цих обітниць Божих, ми, як християни будемо знаходитися постійно у тривозі та духовній депресії, бо не будемо знати, чи добре ми поступаємо, чи правильно служимо, чи сильну маємо віру. Навіть апостол Павло писав про себе, що він не досконалий і в його житті бувають речі, які він не хоче робити. Дивлячись на себе, на свою віру, на свою поведінку, на свою духовність – він

завжди був би у депресії та тривозі за своє спасіння. Але він мав впевненість у Христі, в Його заслугах, в Його жертві, в Його прощенні. У своєму посланні до римлян він написав: *«Хто нас розлучить від любові Христової? Чи недоля, чи утиск, чи переслідування, чи голод, чи нагота, чи небезпека, чи меч?» (Рим.8:35)*

Щоб ми всі зрозуміли цю доктрину, уявімо собі сім'ю, яка всиновлює дитину. Цій дитині дається прізвище батьків, навіть може бути нове ім'я, вона приймається в нову сім'ю, як повноправний член родини. Батьки обіцяють піклуватися про таку дитину, навчати, виховувати, забезпечувати. Дитина зі свого боку не може нічого пообіцяти, вона повністю залежить від волі батьків. Вона лише приймає ті обітниці та довіряє батькам. Тепер скажіть мені, якщо дитина зробить якусь шкоду, або ж буде не зовсім послушною та ідеальною, як хотілося б батькам – чи можуть батьки передумати з всиновленням, помінати своє рішення, розлюбити? Це не реально. Навіть якщо на це здатні грішні люди, то Бог так ніколи не поступає. Що роблять батьки, якщо дитина непослушна або робить не добрі справи? Звичайно, що батьки прикладають зусилля для того, щоб виправити дитину, навчити, змінити таку недобру поведінку. Звичайно, що відразу це не виходить. Але батьки не будуть казати своїй дитині: «ти погана, у тебе не виходить бути ідеальною, ми замість тебе візьмемо когось іншого». Так не буває. Дитина також не має жити у постійному страху та тривозі, що через її помилки, батьки поміняють своє рішення про всиновлення.

У наших відносинах з Богом все дуже схоже. Бог нас всиновив, Він заплатив велику ціну за наше спасіння. Він дарував нам нове життя в єдності з Ним. Він приймає нас у Свою сім'ю. І ми маємо радіти цьому, а не жити у страху, що Бог може передумати, чи відкинути нас, якщо щось Йому не сподобається.

Але ця доктрина про впевненість у Божій любові дає християнам ще й другий урок. Ми не маємо жити у лінощах та гріхах, думаючи, що нам все дозволено і все зійде з рук. Знову ж таки, як діти у сім'ї поводяться не завжди добре, так само і християни можуть своєю поведінкою засмучувати Бога. Але, що роблять батьки, щоб виправити своїх дітей? Звичайно, що виховують, інколи карають, вчать. Те саме робить і Бог зі Своїми дітьми. З допомогою Духа Святого у нашому серці, Бог виховує, міняє нас, настановляє, докоряє, виправляє, навіть карає за непослух.

Саме тому у словах Ісуса та і в листах апостолів ми читаємо багато застережень від Господа, багато докорів, багато зауважень для дітей Божих. Пильнуйте, стережіться, будьте чуйні, робіть так, чи не поступайте так. Інколи, як люблячий Батько, Він може і карати Своїх дітей, тим самим виправляючи помилки. Звичайно, що Бог також попереджає Своїх дітей, навчає і застерігає. Бог хоче, щоб ми вирости у послуші Господньому, а не в лінощах чи вседозволеності.

Чесно кажучи, я ще не зустрічав людей, в серці яких був би Господь, але які б жили у вседозволеності чи лінощах. Я не можу уявити, як сам Бог, увійшовши в серце людини може не справитися зі своєю роботою та допустити падіння людини. Якщо Бог почав Свою роботу в наших серцях, Він обов'язково доведе її до кінця. Насправді, в житті християн бувають тяжкі моменти, бувають моменти смутку чи розчарування, бувають падіння. Ви можете навести у приклад ту чи іншу людину, в житті якої, здавалось би, немає вороття. Але ви не знаєте, який був (чи буде) кінець життя таких людей. Ви не знаєте волі Божої. Ми слабкі та часто терпимо нападки лукавого, який не хоче залишати нас. Але наш Бог сильніший. Не на себе ми надіємось, але вповаємо на силу Божу, на Його захист та на Його обітниці. Нехай нам у цьому допоможе Господь.

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ

Технічний редактор: Мурза В'ячеслав
Члени редколегії: Мурза В.В., Пилипенко В.В.,
Панько Герман
НАША АДРЕСА: вул. Шевченка 46, м.Свалява
Закарпатська область, Україна, 89300
Телефон: (03133) 73315 e-mail: uerc@ukr.net

Газета розповсюджується за пожертви
Попередні номери газети, а також про наші
громади можна знайти на сайті:
WWW.UERC.ORG.UA